

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 35

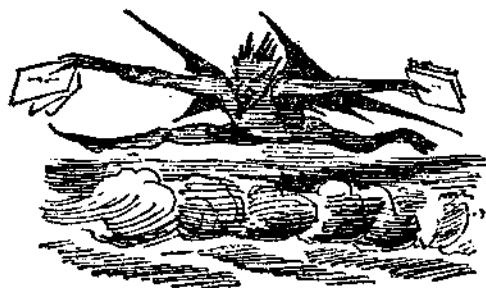
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Κάτωθεν της οικίας Α. ΜΕΛΑ, πλησίον του Ταχυδρομείου.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Διά τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχ. 12 προπληρωτὰ καθ' ἑβδομασίαν.
» » Ἐξωτερικὸν Φραγ. 2) « καθ' ἔτος.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 21 Σεπτεμβρίου 1875.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Τῇ Κυρίᾳ Ἑλένῃ Τ...

Φίλος τις ἡμῶν, ἀρχιμανδρίτης ἐν Βλαχίᾳ, διηγείτο ἡμῖν ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους οὐ μόνον τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν γαλῶν καὶ τῶν ὀρνίθων καὶ παντὸς θήλειος πλάσματος ἡ παρουσία εἶναι αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν κανόνων ἀπηγορευμένη. Ἐνῶ λοιπὸν ἐμόναζεν ἐκεῖ, ἡμέραν τινὰ ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ περιπάτου εὗρε τὸ κλειδὸν τοῦ πλήρους καλογήρων, οἵτινες ὡσφραίνοντο ἐν ἐκστάσει ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε λάβει παρὰ βλαχίδος δεσποίνης, μαντεύοντες ἐκ τῆς ὁμοῦς ὅτι ἦτον γυναικεῖα. Τοιοῦτόν τι περίπου συνέβη προχθές καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ «Ἀσμοδαίου», εὐρόντας πρώτην φοράν ἐν μέσῳ τῶν στυποχάρτων, ἅτινα βίπτονται συνήθως εἰς τὸ «Κιβώτιον» αὐτοῦ, κομψὸν ἐπιστόλιον ἐπιγεγραμμένον τῷ συντάκτῃ διὰ λεπτοφυῶν χαρακτήρων. Εὐχαριστοῦντες τὴν γράψασαν διὰ τὰς κολακευτικὰς ὑπὲρ ἡμῶν ἐκφράσεις ἐν μόνον ἔχομεν ν' ἀπαν-

τήσωμεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆς, ὅτι τοῦ «Κιβωτίου» συντάκτης εἶναι τὸ εὐγενὲς κοινὸν καὶ ἡ γενναία φρουρά. Φροντίζοντες ν' ἀποσκορακίζωμεν ἕσα προσβάλλουσι τὴν εὐπρέπειαν, τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην ἢ ἀναφανδὸν τὴν γραμματικὴν, ἀπὸ τῆς εὐφυίας τῶν αὐτῷ βίπτομένων ἀπενίψαμεν ἤδη καὶ πάλιν ἀπονίπτομεν τὰς χεῖρας. Τὸ «Κιβώτιον» θεωροῦμεν ὡς ἀπλοῦν δοχεῖον νεοελληνικοῦ ἄλατος, εἰς ὃ παρεχωρήσαμεν μίαν στήλην τῆς ἐφημερίδος, ἵνα ἀποφύγωμεν τὴν μομφὴν τῆς ἀφιλοξενίας, ἥτις ἐτοξεύθη πολλάκις καθ' ἡμῶν, ἀπαράλλακτως ὡς κατηγήρειτο ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ θεάτρου ὡς ἐξορίζουσα τῆς σκηνῆς τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν τοῦ Σούτσα καὶ τοῦ Ταβουλάρη.

Τῇ Κυρίᾳ Μ. Κ...

Σήμερον ἀργὰ λαβόντες τὴν ὑμετέραν ἐπιστολὴν, δὲν προφθάνομεν νὰ καταχωρίσωμεν πλήρη περιγραφὴν τῆς συμφωνίας τοῦ Ὁδείου, ἣς ἐστερήθητε προτιμήσασα τὴν ἐξοχίαν. Τὴν *partita* τοῦ βαρβίτου ἐποίησεν ὁ πωσοῦν ἠθορυβώδης ἐμφάνισις ἐπὶ τῆς σκηνῆς δύο σκύλων λησιμονηθέντων ἐν τῷ προγράμματι. Ὁ κ. Κρητικὸς ἔψαλεν ὡς ἄγγελος καὶ ἐκακίνισεν ὡς ἀστράκι. Ἡ κυρία Πιεράγγελι ὠμοῖαζεν ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἔχον τὸν κόλπον μεστὸν ἀηδόνων. Ὁ βαρύτερος Νοβελιόνης, φορῶν λευκὰ βαμβυκακρὰ χειρόκτιτα, ἐκράτει τὸ τετράδιον τῆς μουσικῆς, ὡς ὑπκρέτης τὸν δίσκον. Αἱ παρσυρισκόμεναι κυρίαι, μὴ θέλουσαι νὰ μεταβάλλωσι τοὺς ἀκροατὰς εἰς θεατὰς, δὲν ἔκριναν εὐλογον νὰ ὑψώσωσι τὴν *voilette*, ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἀξιοσημείωτον παρατηρήσαμεν ἐν τῇ πλατείᾳ εἰμὴ ἐπιστήθιον τινα σταυρὸν πολλὴν ἐμπνεύσαντα ἡμῖν κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν.

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὁ ποιητής Βωδελαίρος, θέλων νὰ εἰκονίσῃ τὸ ἰδανικὸν τοῦ σικχαμφοῦ, παρέστησε πτώμα χοίρου σηπόμενον ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας θεριοῦ ἡλίου. Τὸ ψοφίμιον κείται ὑπτιον ἐπὶ τῆς χλόης, ἀνοικτὰς ἔχον τὰς ἀγκάλας ὡς ἐταῖρά προκαλοῦσα τὸν ἐραστήν· ἡ πλευρὰ αὐτοῦ εἶναι ἐστιατῆριον σκολήκων, ἡ δὲ δυσωδία τοσαύτη, ὥστε ὁ διαβάτης λειποθυμεῖ.

Τὴν δόξαν τῆς εἰκόνος, ταύτης δὲν ἀμφισβητοῦμεν νομίζομεν ὅμως ὅτι, ἂν ἐγνώριζεν ὁ ποιητής τὴν Ἑλλάδα, ἔθελε προτιμήσει τοῦ νεκροῦ χοίρου ζῶντα καὶ υγιαίνοντα ἀντιπρόσωπον τάξεως τινος τῶν παρ' ἡμῖν δημοσιογράφων.

Πρὸς ἀποφυγὴν καὶ σκιάς συγχύσεως πρέπει, πρὸ παντὸς ἄλλου, νὰ ἐξείρωμεν σικκὸν τεῖχος μεταξὺ τῶν ἀξιοτίμων ἡμῶν συναδέλφων καὶ τῶν κυρίων τούτων, παρῆγοντες τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματα, ἅτινα διακρίνουσι τοὺς δυναμένους νὰ ἀμφισβητήσωσι τὴν δάφνην τῆς δυσωδίας εἰς τὸν ἀνωτέρω ἥρωα τοῦ Βωδελαίρου.

Αἱ Ἀθῆναι ἔχουσι πεντάκις μυρίου κατοίκους καὶ ἐφημερίδας ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν· οἱ Παρίσιοι κατοίκους διακοσιὰκις μυρίου καὶ πολιτικὰς ἐφημερίδας εἰκοσι τὸ πολὺ. Ἄν εἰς ἑκατὸν χιλιάδας Γάλλων ἀναλογῇ μία ἐφημερίς, εἰς χίλιους Ἀθηναίους ἀναλογουσι δύο.

Ἐκ τούτων τρεῖς ἢ τέσσαρες συντηροῦνται παρὰ τῶν συνδρομητῶν, πέντε ἴσως ἀποζῶσιν ἐκ τῶν κομμάτων, αἱ δὲ λοιπαί, αἱ γεννῶμεναι καὶ θνήσκουσαι καθ' ἑκάστην, οὐδένα ἄλλον ἔχουσιν ὀμολογημένον πόρον ζωῆς πλὴν τῆς ὕβρεως, τῆς συκοφαντίας καὶ τοῦ σκανδάλου.

Τῶν τελευταίων ἂν ὁ ἀριθμὸς εἶναι μέγας, ἡ ὑπαρξίς ἀφ' ἑτέρου εἶναι βραχέα. Τὰς ἐφημερίδας ταύτας ἠθέλομεν ἀδικῶς λέγοντες ὅτι ζῶσι μίαν ἡμέραν, ὡς τὰ βόδα· βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι αἱ πλείσται αὐτῶν θάλλουσιν ἐπὶ τινὰς μόνον ἑβδομάδας, ὅσον δηλ. τὰ σκόρδα.

Αἰτία τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ καὶ τοῦ συντόμου βίου τῶν φύλλων τούτων εἶναι, ὅτι οἱ συντάκται αὐτῶν θεωροῦσι τὸ δημοσιογραφικὸν ἐπάγγελμα ὡς ἀπλὴν βαθμίδα πρὸς ὑψηλότερον στάδιον. Καὶ τῷ ὄντι, πολλοὶ τούτων, ὑβρίζοντες καὶ συκοφαντοῦντες, κατορθοῦσι μετ' οὐ πολὺ νὰ διορισθῶσι ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, σαρωταὶ ὑπουργείου, νεκροσκόποι, ἀγροφύλακες, δημοδιδάσκαλοι ἢ καρῆραγογεῖς. Ἄλλοι πάλιν, οὐδὲν τούτων ἐπιτυγχάνοντες ἕνεκα τοῦ συναγωνισμοῦ, τρέπονται εἰς ἄλλο ἐπάγγελμα, τὴν ψηφοθηρίαν, τὸ λαθρεμπόριον ἢ τὴν μαγειρικὴν.

Ἄλλ' ἀποχωροῦντες τοῦ σταδίου τὸν κάλαμον αὐτῶν κληροδοτοῦσιν εἰς ἕτερον πλήρη ζήλου νεόφυτον δημοσιογράφον· ὥστε, ἂν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν φύλλων ἀλλάσσουσιν ἀνὰ πᾶσαν σελήνην, ἡ δημοσιογραφικὴ φάλαγγ

μένει ἀναλλοίωτος κατὰ τὴν ποιότητα καὶ τὸν ἀριθμὸν.

Ὡς οἱ ἐλεύθεροι σκοπευταὶ κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, οὕτω καὶ οἱ φαλαγγῖται δὲν ἔχουσιν ὁμοίωμορον στολήν, ἀλλὰ μόνον ἰδιαίτερά τινα ἐμβλήματα, τὸν μὲν χειμῶνα σάλιον ἀντὶ ἐπανοφωρίου, τὸ δὲ θέρος ἰδιάζον τι ἄρωμα ἐντάλακτος, καταγωγίου, τράγου καὶ κυνισμοῦ.

Κρίνων τις ἐκ τοῦ ὕψους αὐτῶν πολλάκις ὑποπτεῖται ὅτι πάσχουσιν ἐκ λύσσης, ἡ δὲ θεὰ καὶ ἡ δαμὴ τοῦ ὑποκειμένου τῶν ἐπιθεσαιοῦ ὅτι φοβοῦνται τὸ ὕδωρ.

Σκοπὸν καὶ πόθον ἓνα μόνον ἔχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, νὰ τρώωσιν, ἔστω καὶ μαθρον ἄρτον, χωρὶς νὰ σκάπτωσι. Τὸ ῥητὸν τῆς Γραφῆς ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου κτλ. μετέτρεψαν πρὸς χρῆσιν τῶν εἰς τὸ «ἐν αἰσχύνῃ τοῦ προσώπου σου φαγῇ τὸν ἄρτον σου».

Τὸ ὄνομα τῶν φύλλων τούτων προδίδει ἐνίοτε τὴν ἀποστολήν των. «Γαῖθαρ», «Κόσκιον», «Τραμποῦκ», «Σκάνδαλον», «Σατανὰς» καὶ «Ψαλλίς» εἰσὶ τίτλοι ἀφ' ἑαυτῶν ἐμφαντικοί. Πολλάκις ὅμως τὸ ὄνομα εἶναι εὐχρότερον «Σκοπιὰ», «Βελτίωσις», «Πλάστιγξ», «Κυρηγός», «Χρόνος», «Τίς πταίει;», «Λύγρος», «Ἐθνικὴ Ἀσπίς». Ὅπωςδὴποτε τὸ περιεχόμενον εἶναι στερεοτύπως τὸ ἐξῆς: εἰδήσεις τινες ἀντιγραφεῖσαι ἐκ τῆς Κλειοῦς καὶ τῆς Ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ὕβρεις κατὰ ὑπουργῶν, ὑπαλλήλων, προξένων, γυναικῶν καὶ μαγείρων, μέχρις οὐ ρίψῃ αὐτοῖς ἐνταλμα ἢ κυβέρνησις, εἰκοσάδραχμον ἢ φοβηθεῖσα κυρία ἢ κόκκαλον ὁ ξενοδόχος.

Συνήθως οἱ φαλαγγῖται μετέρχονται τὴν βιομηχανίαν ταύτην δι' ἴδιον λογαριασμὸν· ἐνίοτε ὅμως προσκολλῶνται καὶ εἰς κόμμα, ὑλακτοῦντες ὑπὲρ αὐτοῦ τοῖς μετρητοῖς, ὅταν ἦναι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἢ ἐπὶ πιστώσει, ὅταν ἀγωνίζηται ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἐπίτιμος πρόεδρος καὶ φυσικὸς ἀρχηγὸς τῆς σπείρας εἶναι ὁ ἀξιοτίμος κ. Βούλγαρης. Ὅσάκις ὁ ἀνὴρ οὗτος κυβερνᾷ, οἱ φαλαγγῖται ὁμιλοῦσι περὶ τάξεως, τρώγουσι καθ' ἡμέραν, τινὲς δὲ τούτων ἀλλάσσουν καὶ ὑποκάμισον δις τοῦ μηνός.

Τὰ φυσικὰ γνωρίσματα τῶν φαλαγγιτῶν ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω· ἠθικῶς δὲ διακρίνει αὐτοὺς τὸ ἀδιάλλακτον μῖσος κατὰ παντὸς συναδέλφου μεταχειριζομένου σάπωνα ἢ γραμματικὴν.

Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν παραφορᾶς ἐξάθει αὐτοὺς τὸ μῖσος τοῦτο, ὥστε κατὰ τοιοῦτου συναδέλφου εἶναι ἱκανοί, θυσιάζοντες τὰς ἀρχάς των, νὰ ὑλακτῶσιν καὶ ἄνευ πληρωμῆς.

Τοιοῦτόν τι συμβαίνει παρ' ἡμῖν ἀπὸ δύο ἤδη ἑβδομάδων.

Ἐν τῷ ἐθνικῷ ἡμῶν Πανεπιστημίῳ, ὅπου κατὰ παράδοξον ἀνοχὴν ἡ σοφία καὶ ἡ ἀγραμματοςύνῃ συζῶσιν ἐν ἀδελφικῇ ἀρμονίᾳ, ἔχουσι ἑκατέρω ἐπισήμους καὶ ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους, Μιστριώτας παρὰ Φιλίπποις καὶ Κυριακοὺς παρὰ ἱατροῖς, ὑπάρχει καὶ τις καθηγητῆς ὀνόματι Τζιβανόπουλος.

Οὐδέποτε ἰδόντες τὸν ἄνθρωπον ἢ ἀκούσαντες περὶ αὐτοῦ, δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἂν ἦναι ξαυθὸς ἢ μελα-

ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

νόθριξ, άγαμος ή οικογενειάρχης. Τοῦτο δὲ μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ἐξέδωκε μετάφρασιν τοῦ ἀγγλοῦ Βροῦμ μετά προλόγου, ἐν ᾧ ἡ μᾶλλον ψηλαφητὴ καὶ ἀναμφισβήτητος ἀγραμματοσύνη φεγγοβολεῖ καὶ λάμπει ὡς ἥλιος μεσουρανῶν ἐν ἀνεφελῶ στερεώματι.

Ἡ Ἐφημερίς τοῦ κ. Κορομηλά, δημοσιογραφικὸν καθήκον ἐκπληροῦσα, παρέθηκεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς ὡς ἀπόγευμα τῆς μεταφράσεως χωρὶα τινὰ ἐκ τοῦ προλόγου, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὅτι ὁ ὑπουργός, ὁ διορίσας τὸν κ. Τζιβανόπουλον καθηγητὴν, κακῶς ἐπραξε ν' ἀποτρέψῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς φυτεύσεως δηλ. καλῶν λαχάνων, μυριάκις χρησιμωτέρων τῶν κακῶν προλόγων.

Ὁ ῥηθεὶς Τζιβανόπουλος, ἀντὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν πρόλογόν του, σκοπιμώτερον ἐνόμισε νὰ καταγγεῖλῃ εἰς τοὺς φαλαγγίτας τὸν ἐκδότην τῆς «Ἐφημερίδος» ὡς ψευδάδελφον, μεταχειριζόμενον σάπωνα καὶ φέροντα σταυρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Κατὰ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἐξηγέρθη σύσσωμος ἡ φάλαγξ, οὐδὲν λέγουσα περὶ τοῦ ἐν λόγῳ προλόγου, ἀλλὰ ῥίπτουσα ἰὸν δυσώδη καὶ βόρβορον φαρμακερὸν ἐπὶ τῆς οικογενειακῆς ἐστίας τοῦ πλύνοντος τὰς χεῖρας συναδέλφου.

Φίλοι τινὲς συνεβούλευσαν τὸν κ. Κορομηλᾶν νὰ μὴ ἀπαντᾷ εἰς φαλαγγίτας καὶ ν' ἀφίη ἡσύχους τοὺς Τζιβανοπούλους. Τῆς συμβουλῆς ταύτης μόνον τὸ πρῶτον μέρος φαίνεται ἡμῖν ὀρθόν. Ἐν ὅσῳ ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ αἰσχρότης κυλιώνται εἰς τὰ καταγῶγια τῆς βορβορώδους ἐφημεριδογραφίας, ἡ αἰγὴ καὶ ἡ περιφρόνησις ἐπιβάλλονται εἰς πάντα σεβόμενον ἑαυτὸν, ἀλλ' ὅταν αὐταὶ ἀναρρήχθωσιν ὅπως δῆποτε εἰς ἔδραν Πανεπιστημίου, ἡ ἐπίθεσις κατ' αὐτῶν καθίσταται ἀπαράβατον καθήκον παντὸς κρατοῦντος εὐθαρσῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὸν κάλαμον δημοσιογράφου. Ὁμολογοῦμεν ὅτι περιττὸν καὶ ἄχαρι ἔργον ἀνέλαβεν ἡ «Ἐφημερίς» ἀπαντῶσα εἰς τὰς ἔσπαρτίας τοῦ «Λαοῦ» καὶ τοῦ «Τίς πταίει», κατεχόντων τὴν οἰκείαν θέσιν ἐν τῇ κοινῇ καὶ τῇ κοινῇ γνώμῃ, οὐδόλως ὅμως νομίζομεν περιττὴν τὴν ἀνάλασιν τοῦ ἔργου τοῦ κ. Τζιβανοπούλου καὶ τῶν ὁμοίων του, ὅταν κἀθῆναι ὅπου δὲν πρέπει. Ἄντὶ νὰ συμβουλευσώμεν τῇ «Ἐφημερίδι» ν' ἀνέχηται τὰ τοιαῦτα ἐκ φόβου τῆς ἀκαθάρτου φάλαγγος, νομίζομεν καὶ ὑμῶν καὶ τοῦ «Διδῶρος» καὶ τῶν «Συζητήσεων» καὶ τῆς «Ἐκλεκτικῆς» καὶ τοῦ «Νεολόγου» καὶ τῆς «Ἀληθείας» καὶ τῆς «Στοᾶς», καὶ τοῦ «Ἐθνοφίλακος» καὶ πάσης τιμίας ἐφημερίδος καθήκον νὰ ἐνηχῆρῶν καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀμαθείας λυμαιομένης Πανεπιστημίου, συντηρούμενον διὰ τῶν φόρων καὶ τοῦ ἰδρώτος τοῦ λαοῦ. Ἄν ὁ σεβόμενος ἑαυτὸν τύπος ἐνόει κάλλιον τὴν ἀποστολὴν του, οὔτε ὁ Τζιβανόπουλος ἤθελε παραδίδει ἱστορίαν ἐν μέσαις Ἀθήναις, οὔτε ὁ Βερναρδάκης ἤθελε φυτεῖν λάχανα ἐν Μυτιλήνῃ. Πᾶς ὁ βλέπων τὰ τοιαῦτα φαινόμενα καὶ μὴ αἰσθανόμενος βῆρον τὴν παρειάν του ἐρύθημα ἀγανακτήσεως καὶ ἐντροπῆς οὔτε κάλαμον οὔτε καρδίαν ἔχει ἄληθους δημοσιογράφου.

Θ.

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Θρήνος φαληρισαιμένου

Ποῦ ἡ πάλαι μελωδία,
ποῦ ὁ κόσμος, ποῦ οἱ σκύλοι,
τὰ θρηνοῦντ' αὐτὰ παιδία,
ποῦ οἱ θερινοὶ μας φίλοι;
αἰσθημα ποῦ εὐθηνόν;
ποῦ φιλόμουσος μωρία
καὶ ποῦ Φάληρον κλεινόν;

Ποῦ τις νῶξ, καθ' ἣν οἱ νέοι
ἀπὸ αἰσθημα ἠνδρῶντο,
καὶ οἱ γέροντες ἀκμαῖοι,
πρὶν κυφοὶ, εὐθεῖ; ὠρθοῦντο;
κόσμου παρωδία ποῦ;
Φεῦ! ταχὺς ὁ χρόνος βέει,
ἐρημικὸν τοῦ λοιποῦ

Ἐρημία! οὔτε πλέον
ἀπατᾷς ἢ ἀπατάσαι'
οὔτ' εἰς βλέμμα τῆς ὥρατιον
ὡς μετέωρος κρεμάσαι,
ποῦ θὰ πέσης ἀγνοῶν,
πόθων ἄθυρμα ματαίων,
ὡς κενὸν ὑψοῦτ' ὦόν.

Τὴν ἀκτὴν βερυπωμένην,
παραπήγματα πεσμένα,
γέφυρα σκαλετωμένην,
καφενεῖα κεκλεισμένα,
καὶ τις, ἴσως ποιητής,
εἰς τὴν ἄμμον περιμένει
νὰ ἀναφανῇ ἡ Τίς.

Καὶ ὡς στήλη τις πενθίμη,
παρελθὼν ἐφ' ἧς ἐγράφη,
εἰς ἀνάμνησιν κἄν, οἴμοι!
ὅπου τόσον πῦρ ἐτάφη,
εἰς σιδηροδρομικὸς
ὡς βρυκόλαξ, ὅπου τάφοι,
φεύγει μελαγχολικῶς.

ΦΔΟΞ.

Ὁ πρῶτον καθηγητὴς κ. Σ. . . . ἐκτελέσας son pélerinage εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Πάπα ἐπανέκαμψεν ἀπὸ τῆς προχθῆς εἰς τὰ ἴδια. Τὸ ταξιδεῖον εἰκάζομεν, ὅτι ὑπῆρξε γαλήνιον. Τοῦλάχιστον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δὲν παρετηρήθησαν ὀρατὰ ἴχνη περιπετειῶς, οἶαν ὑπέστη πέρσει μετὰ τὸν Ῥόδου καὶ Κύπρου πλέων εἰς τὴν Συρίαν.

Ι . . .

Ἐπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.